

Een vraag en antwoord met regisseur Kris De Meester over de charme van politiesirenes, de kleur van zwart/wit en vliegende nijlpaarden in Frankrijk.

Waar gaat Four Roses over?

Four Roses gaat over alles en niks, de ondragelijke lichtheid van het bestaan en de eeuwigheid van elke wegtikkende minuut. Zoals Henry David Thoreau ooit schreef, "As if you can kill time without injuring eternity," deze film draait rond het feit dat elk moment in je leven je verdere bestaan bepaald. Het verhaal speelt zich af tijdens een zwoele nacht in een hotel, ergens aan de rand van een industriële stad. 12 personages met elk hun eigen leven en met elk hun manier om tijd te doden. Bepaalde personages zijn op zoek naar liefde, andere zijn dan weeral mentaal dood en leven op automatische piloot. Ik zie Four Roses als een tragikomedie.

Wat was je bron van inspiratie?

Mijn vriendin en ik houden er van om te overnachten in hotels. Niet enkel wanneer we op reis zijn, maar ook gewoon in eigen land. Verblijven in een hotel is bijna zoals verblijven in een andere wereld, ook al is dat slechts voor één enkele nacht. Ik woon in een rustig deel van Gent, maar ik hou van het drukke stadsleven, dus ga ik naar een hotel. Ik bedoel, wakker worden door het helse geluid van politiesirenes, kan het nog beter?.

Vertel ons iets over het casting proces. Hoe heb je de acteurs en actrices gevonden?

Mijn day-to-day job is casting director, dus de meeste acteurs kende ik reeds van vorige castings of opnames. Bij sommige rollen heb ik ook bewust risico's genomen, kwestie van het leven spannend te maken. Dit was bijvoorbeeld het geval bij John Samaha, een Australische acteur. Hij kwam langs bij Casting Studio om zich voor te stellen. Meer had ik niet nodig, zijn uitstraling was voldoende. Hij had ook een showreel met zich mee, maar die heb ik pas na de shoot bekeken. Iets wat in zijn voordeel was, want op basis van zijn reel had ik waarschijnlijk getwijfeld. Voor één bepaald personage heb ik een volwaardige casting georganiseerd: de rol van Lubke a.k.a. de uiterst mooie naakte meisje. Haar acteerwerk diende namelijk zo subtiel mogelijk te zijn, zo echt mogelijk. Iets wat zeer moeilijk is wanneer je dit combineert met scènes waarin je voornamelijk naakt rondloopt en je zo als geen tekst hebt. Mieke Daneels was perfect voor de rol. Ze is niet alleen een fantastische actrice, ze heeft ook een prachtig lichaam. Ze heeft ook een zeer jonge uitstraling, je zou haar nooit ouder dan 18 jaar schatten. Mieke was toen 28 jaar en moeder van drie schattige kinderen. De waarheid is dat ik op slag verliefd was. Ik had de mooiste vrouw van de wereld gevonden, het meisje waarvan ik altijd droomde, maar nooit dacht dat ze bestond. Tijdens de opnames ben in echter steeds professioneel gebleven. Maanden later, na de eerste test screening, hebben we elkaar opnieuw ontmoet in het kader van een interview over de film. Diezelfde avond zijn we naar Inland Empire gaan kijken en bleven we sindsdien gelukkig in de war. Twee jaar later zijn we nog steeds een koppel. Realiteit is vaak straffer dan fictie, niet?

Waarom heb je de film in zwart/wit gedraaid?

Ik hou van zwart/wit films. Gezien de grijze achtergrond van een hotel leek het filmen in zwart/wit de enige manier om alles een beetje kleur te geven.

Waar heb je gefilmd?

Het verhaal speelt zich af aan de rand van een industriële stad. Ik verbruikte stockbeelden van New York, maar filmde alles in Antwerpen.

Er komt heel wat naakt in de film. Waren de acteurs hiervoor te vinden?

Alle acteurs hadden hiermee geen probleem. Ik heb er zelf ook nooit echt veel aandacht aan besteed. Ik moet wel toegeven dat de acteurs nooit het scenario op voorhand hebben gekregen. Ik gaf hen een idee van wat we gingen draaien, maar pas op de set kregen ze van mij hun tekst en de rest van de details. Hierdoor kreeg hun acteer spel een zekere geforceerde realiteit, hetgeen waarnaar ik op zoek was.

Je film was geselecteerd voor het Atlanta Underground Film Festival. Hoe was je reactie op dit nieuws?

Ik kon het echt niet geloven. Het was het eerste film festival waaraan ik deelnam en niet alleen werd ik geselecteerd, ik won ook de prijs van 'Beste Buitenlandse Drama Film' Echt ongelooflijk. Ik was gepland om naar Atlanta te gaan, maar kreeg uiteindelijk plankenkoorts. Ik was er van overtuigd dat niemand naar de film zou komen kijken of dat mensen de zaal zouden verlaten tijdens de voorstelling. Iets wat ik niet zou aankunnen. Achteraf gezien heb ik natuurlijk spijt, want niet alleen heb ik mijn eigen wereldpremière gemist, Four Roses bleek ook één van de publieksfavorieten te zijn geweest.

Je hebt Four Roses met zeer beperkte middelen gedraaid, een zogenaamde no-budget film. Waarom?

De film werd mogelijk gemaakt door middel van financiële participaties van mijn eigen productiehuis Zoffa, het New Yorkse Park Lynch (ondertussen ter zielen gegaan) en het Australische Samahaha Films. Dit gaf natuurlijk heel veel vrijheid, want ik diende geen verantwoording af te leggen. Het had natuurlijk ook als gevolg dat ik alles op slechts 4 draaidagen diende te realiseren. Ondanks het lage budget werd iedereen echter normaal vergoed, dit in tegenstelling tot sommige 'grote' projecten die wel kunnen genieten van subsidies. Na de opnames ben ik met een eerste versie naar het VAF (Vlaams Audiovisueel Fonds) gegaan voor een postproductiepremie, maar die zagen niks in het project. De finale afwerking werd vervolgens dan ook door Zoffa gefinancierd.

Vertel iets over je volgende project.

Ik ben momenteel in postproductie van mijn tweede langspeelfilm. Het is een project dat Mieke en ik samen met de drie 'kids' op poten hebben gezet, een echt familieproject. We hebben in totaal 4 draaidagen gehad, deze keer in Frankrijk. Het verhaal is eigenlijk een soort van sprookje over sprekende konijnen, onzichtbare vampieren, vliegende nijlpaarden en een vrouw die de zelfmoord van haar man verwerkt.